

BÀI 22.

22.

Hát rap Quốc Thanh, cuối tháng 6/1980

.....
(Tự ý bỏ hai trang)

.....
[]

Sài Gòn, thứ Tư 25/6/1980

.....
(Tự ý bỏ 15 dòng)

.....

Buổi chiều, sự đổ vỡ xảy ra trầm trọng. Thật là ghê tởm với những lần xung đột, nhất là lần này. Tâm trí tôi đầy ắp tuyệt vọng đến chỉ muốn rũ bỏ tức thì mọi chung sống hiện nay. Cái tôi tự do rong ruổi như bưng sóng để chỉ mong thoát đi thật nhanh khỏi những kiềm tỏa đau khổ này.

Và tôi đi thật, trở về nhà mẹ tôi, tâm hồn tan nát, đồng lúc với một ý thức tự do đang lan rộng trong tim.

Hai ngày xa Đan, nằm suy nghĩ miên man đủ mọi bề, từ nhỏ tới lớn, từ xấu tới tốt trong cuộc sống bốn tháng đã qua; trong hồn, sự dẫn dắt càng lúc càng trở nên mạnh mẽ.

Tại nhà, tuy không nói gì nhưng dường như mẹ tôi hiểu ra những xung đột đau khổ, những ngõ ngách ảm ức trong trái tim này. 12 năm lao vào cuộc sống, tuổi trẻ nhiều lần vương mang những khúc quanh ghê gớm; lần này tưởng yên hóa ra cũng không tránh được khuôn mặt Định Mệnh.

Tất cả mọi nỗi được mẹ tôi nhìn thấu. Nên với tình thương lai láng, Bà đề nghị tôi đi vượt biên.

Vậy là buồn bã vô song. Tôi nằm lặng yên giờ này qua giờ khác, mình định lại mọi sự và nhận ra cái tình lớn lao Đan trao cho tôi hiện tại.

Phải. Tôi tàn nhẫn quá, làm khổ Đan nhiều quá trong khi anh đang lâm vào cảnh sa cơ thất thế hoàn toàn trước cuộc đời và trước cả chính tôi. Điều này đánh mạnh vào sự suy nghĩ và lòng nhân ái của tôi hơn tất cả.

Nhiều lần tôi nói với Đan:

"Nếu lúc này mà Đan có tiền, hẳn là em đã bỏ đi."

Thật. Đan giữ tôi được lâu như vậy không phải vì anh tài ba, hay là yêu tôi, hiểu tôi nhiều hơn kẻ khác. (Trong định mệnh từ trước, rất

nhiều lần tôi được yêu nồng nàn bởi những người đàn ông tài giỏi, tình yêu có khi biến thành nổi tôn vinh đặc biệt). Mà Đan giữ tôi được lâu chỉ trên hết ở cái điều anh đã vô tình làm bùng lên lòng trắc ẩn trong tôi. Tự thân tôi mỏng manh yếu đuối nhưng trong tâm hồn có cái khí độ hào phóng của kẻ nam nhi. Do đó không bao giờ tôi cho phép mình xử tệ với người thất thế, dù trên phương diện nào chăng nữa.

Thì với Đan, điểm "trắng tay hoàn toàn" đôi lần biến thành mặc cảm tự ti nơi anh, chính lại là một ưu điểm trong tình yêu với tôi. Vì vậy mà sau những lúc đổ vỡ hẫng hoi, tôi đã kịp hồi tâm đặt mình vào cái thế của anh, để rồi tự mình hòa giải và lại cùng Đan khởi sự từ đầu...

Hai ngày nằm ở nhà, trong tôi có sự giằng co dữ dội. Vừa muốn vượt biên ra đi, lại cũng vừa nghĩ đến Đan với nỗi buồn, buồn đến rợn người. Lần đầu tiên từ sau 5 năm sống dưới chế độ CS, nỗi ao ước từ bỏ quê hương đã được tôi nhìn với những xao động bồi hồi mà không còn chút nào hăng say háo hức. Tưởng tượng đến những khung trời lạ với những con người có cái tâm hồn vật chất máy móc... lại nghĩ đến Đan và xứ sở VN mà ứa lệ âm thầm.

Nên buổi chiều ngày thứ ba, tôi quay trở lại căn phòng lộng gió, khuôn mặt tiêu tụy bệnh hoạn và đôi mắt bơ phờ ủ rũ vì hai đêm mất ngủ vừa qua.

Tự tay Đan ra mở cửa. Tôi đọc thấy liền trong mắt anh cái vẻ nát tan pha lẫn yêu thương dào dạt.

Ôm tôi vào ngực, cúi hôn lên tóc, Đan nói khẽ:
"Em đã làm anh khổ quá!"

Tình yêu lại thấm thiết hơn sau những gì vừa xảy. Chúng tôi cố lòng giữ gìn từng chút để tránh cho nhau những mối đau lòng.

.....
(Tự ý bỏ 10 dòng)
.....

Nhiều khi tự hỏi, với 12 năm cũ, tôi từ bỏ dễ dàng một tình yêu sôi nổi chỉ vì một chút tự ái, hoặc một câu nói nhỏ nào đã khiến tim tôi héo hắt... Vậy mà sao với Đan, bao nhiêu xung đột lớn vẫn chưa làm sòn đi tình cảm? Hỏi, suy nghĩ rồi đi đến kết luận rằng: Không phải tôi yêu Đan đặc biệt để phải "ở lại", mà chính bởi nguyên nhân những lần xung đột đã không khởi đi từ sự ngoại tình của Đan với người đàn bà đi sau, nên "bản chất sẵn sàng rũ bỏ trong tôi" chưa có dịp tái hiện.

Tôi vẫn thường nói với Đan, bình tĩnh nhẹ nhàng nhưng vô cùng quyết liệt:

"Ngày nào, bất cứ vì lý do gì mà em biết Đan chia xẻ tình cảm cho một người đàn bà khác thì dẫu đã có con với Đan, em vẫn phải từ bỏ Đan. Sự từ bỏ không nhất thiết thể hiện bằng bước chân từ biệt của em, mà chính là tình yêu và hạnh phúc muốn xây đắp cùng Đan đã mãi mãi bay xa từ khi ấy."

Thì đúng vậy, chỉ duy nhất điều này, tôi muốn Đan thông minh mà hiểu rõ để giữ gìn con người và đời sống tôi. Còn ngoài ra, không bất cứ điều gì khiến tôi màng đến.

Đây không phải là lòng ghen quá độ mà là sự tự trọng bị thương tổn của một con người có ý thức.

Tôi là người đàn bà kiêu hãnh thông minh. Khi yêu một người đàn ông, tôi luôn luôn đặt đề cho tình yêu và ước muốn hạnh phúc một giá trị vô cùng cao trọng. Nhưng điều ấy cũng không có nghĩa rằng tôi tự mình van xin hạ lụy trước tình yêu và hạnh phúc không còn là của riêng mình nữa. Thà rằng tôi tự bóp nát trái tim chứ không bao giờ cho phép người đàn ông làm điều đó bằng sự bạc tình ngu xuẩn của họ.

Dù vậy, ý hướng trên cũng có thể gọi là "lòng ghen quá độ", nhưng lại là thứ ghen của một con người luôn mang trong đầu quan niệm rằng "đàn ông KHÔNG PHẢI là một vật sở hữu, mà là một con người có tim có óc. Và khi trái tim khối óc này KHÔNG CÒN hướng về tôi duy nhất, hà cớ gì tôi lại cần thiết đến tằm thân xác còn lại đã bợn nhơ?"

Không bao giờ tôi có thể làm được như vậy. Tôi thà bỏ đi với trọn vẹn trái tim tan nát còn hơn ở lại trong dần xé giạt giành. Thời gian rồi cũng qua, đem theo hết những đau đớn cũ. Nhưng còn sự chịu đựng ghê tởm suốt đời cạnh nhau lại là điều từ căn bản đổ vỡ, tôi đã chào thua!

.....

(Tự ý bỏ 4 dòng)

.....

□